

«Διόπερ σὰς ἐκάλεσα καὶ πάλιν ἐδῶ πέρα
 » νὰ πάρετε τῆς ἐξοχῆς τὸν καθαρὸν ἀέρα,
 » καὶ δὴ θερμῶς παρακαλῶ τὰς νέας Ἀμαζόνιας
 » νὰ πιάσουν τὴν Ἄλεπού εἰς τοῦτους τοὺς ἀνθήνας.
 » Δρέψατε πάλιν. ἔρασταί, ὄφραίους θακίνθους
 » σ' αὐτοὺς Φασουλῆ τοὺς θάλλοντας κ' εὐθὺς λαβυρίθους,
 » καὶ στήψατε τὴν Ἄλεπού, ποῦ κουραζομένη κλίνει...
 » χορεύσατε, ακιρτώσατε, κ' ἄς γίνῃ ὅ, τι γίνῃ.
 » Δὲν εἶναι πάντα Μάιος, ἴούσιος δὲν εἶναι,
 » μαραίνονται τοῦ ἔραρος αἱ ἀνθηραὶ μυρσίνας,
 » καὶ πέρνουσι τὰ γεράματα τῶν ἔραστον τὰ ζεύγη
 » καὶ ὕστερα ἢ Ἄλεπού διὰ παντός μὰς φεύγει.»

Εἶπε κ' εὐθὺς μὲ βιάσιμα προσέτρεξε ταχὺ
 καὶ γὰρ τὴν ἡμέρῃα τοῦ συγχαίρει τὸν Παχὺ
 καὶ μὲ τὰ κοπιμμένα του τοῦ ἔγινε κουνούπι,
 κατόπιν δ' ἑστεφανίσθη τὴν κέραν τοῦ Τρικοῦπι
 διὰ τὸν φευτοπλίμενον ἐκείνου τῆς Ριτοῦνας,
 ποῦ ἔλοις ἐπεσκίασε τοὺς πάλαι Μαραθῶνας.

Ἄλλ' ἔμωσ ὁ Πρωθυπουργὸς ποσὸς δὲν ἀπαντῆ
 κ' ἐπήγγε ὅτ' ἐν Σιμόπουλον ὁ Φασουλῆς κοντά.
 «Ἄν καὶ λυποῦμαι ἀληθῶς, τοῦ εἶπε, νὰ σὰς βλέπω,
 » οὐδε ἦντο ἔμωσ εἰς χαρὰν καὶ τέρψιν σὰς προτρέπω.
 » Μέχρι τρυγῆς ἐπίστατε πικρότατον ποτήρι
 » καὶ τὸ δ' ἰκὸς σὰς, μὲν ἄμ, δὲν ἔγινε χατήρι,
 » ἀλλ' ἂν κ' αἱ προσδοκίαι σὰς ἐψέσθησαν ἐκείναι
 » νὰ ἔχετε ὑπομονὴν κ' ὁ κόμος τέτοιος εἶναι.
 » Ἐκ τῆς μεγάλης λήπης σὰς ἐμείνατε μῶσ...

Εἰς ταῦτα ὁ Σιμόπουλος δὲν ἀπαντῆ ποσὸς,
 μονάχα τὸ κεφάλι του δὲν τρεῖς φοραὶ σγκόνει
 καὶ τῶνα κ' ἄλλο μάτι του μὲ δάκρυα βουρκώνει.
 Δακρύσας δὲ ὁ Φασουλῆς καὶ τοῦτον περιστέφει
 καὶ εἰς τὸ κάθε μάγουλο τοῦ δίνει δὲν φιλή,
 καὶ εἰς τὸν κύριον Παχὺν κατόπιν ἐπιστρέφει
 καὶ τοῦ χαϊδεύει γελαστός τὴν ἀγαμὴν κοιλιά.

Ἄρχησι τότε ὁ χορὸς κ' ὁ Φασουλῆς μὲ τρέλλα
 χορεύει βάλς Γερμανικὸ μαζὶ μὲ τὴν Κουνέλια,
 ἐνθ' ὃ ἐγίνοντο αὐτὰ, ὀπὸ πυκνὰς φίλους
 ἡγάδ' ἕνας προεστεινὸς μὲ δύο ζωντοχιφῆρας,
 μὰ πάει καὶ ὁ Περικλῆς οὐ νεόπαντη κοντά
 καὶ τῆς προσφέρει εὐγενῶς ἀγγυόριμα τροφαντά.

Ἐνθ' ὃ ἐλάλου τὰ πτηνὰ καὶ ἤνθις πὰς κλάδος
 δέξ' ἐξάφνης κοπετὸς ἠκούσθη ἐκ οὐαῶδος,
 κ' Φασουλῆς πρὸς τὰ ἐκεῖ προσέτρεξ' ἐν τῷ ἔμω
 οὐχ αἶθε τὸν οὐρ Τσιγγρὸν σκαμμένο εἰς τὸ κλάμμα.

«Τί ἔχετε, οὐρ Τσιγγρὲ, κ' ἐδῶ μοῦ κλαίτε μόνος;...
 » ὃ κῆπος μου κατήντησε ὁ κῆπος τοῦ κλαυθμῶνος.»

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς εἰς τὸν Τσιγγρὸν προσκλίνων
 καὶ ὡς νὰ ἐκατάλαβε τὸ αἶτιον τῶν θρίνων
 τὸν εὐεργέτην τοῦ Παντός ἀπὸ τὸ χεῖρ πᾶνει
 κ' ἀμέσως Μεγαλόσταυρον μὲ ἄχυρα τοῦ κάνει,
 χάρσά δὲ τότε τὸν Τσιγγρὸν τὸ πρόσωπον ἔχουθ
 κ' ἠθάβηθ' ἀνακούφισιν εἰς τὰ θλιμμένα στήθη,
 κ' ἔχρυσος ὁ φουκαρὸς τὰς χεῖρας του κροτῶν
 τὴν *Nervat'oula fountatē* μὲ πίδα πρωτῶν.

Ἐν τούτοις χάνονται πολλοὶ εἰς λαβυρίθων βάθι,
 ἀλλ' ἔμωσ καὶ ἡ οὐζυγος τοῦ Φασουλῆ ἔχουθ,
 κ' ἀκούσθαι ψυθουρισμῶ καὶ σκόμματα καὶ γέλωσ,
 τρέχει παντοῦ ὁ Φασουλῆς μὲ τὴν γνωστὴν βελλάδα,
 καὶ τὴν πιστὴν του οὐνεον τὴν ἀνευρίσκει τέλος
 μὲ Σεκρετάριον κομψὸν σὲ μὴ περικοιλιά.

Τοιαῦτα οὖν συνέβησαν μεγάλα κ' ἀπεικταῖα
 εἰς ταῦτης τῆς ἐπαύλειος τὴν συναναστροφήν,
 ὅπου ἐξ ὄσων ἔγιναν ὕψηρε τελευταῖα,
 πλουσία δὲ εἰς σκάνδαλα, εἰς πλοῦτον καὶ τρυφήν.

Καὶ νῦν ὁ μέγας Φασουλῆς μὲ ἠθονὰς παντοίας
 εὐχαριστήσας τὸν σωρὸν τῆς ἀριστοκρατίας,
 κ' ἐπιτελέσας πρὸς αὐτὴν πᾶν ὕψηλὸν καθήκον
 καὶ συλλασθὼν τὴν Ἄλεπού ἀγρόθεν καὶ κατ' οἶκον,
 ἐντὺς μικροῦ ἀνέρχεται εἰς ὕψος φοδερὸν
 νὰ στελεχί μόνιτ' ἀπ' ἐκεῖ ὅτ' ἐν κόμος τῶν χορῶν.

Καὶ ὀλίγαις ποιικιλίας, μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελαίας.

Δημήτριος ὁ Κρεμζῆς, ἀγαπητὸς μὰς βλάμης
 καὶ δικηγόρος κάλλιστος καὶ προσφιλεῖς ἀνάμης,
 μὲ τὰς εὐχὰς τῶν φίλων του καὶ τὰς θερμὰς προήρσις
 ἤρραβωνίσθη κατ' αὐτὰς ὅτ' ἡ πόλις τῆς Ἀμφίσης
 μὲ κέρην ἀξέστρατον καὶ πολυζυγλημμένην,
 τοῦ Κωνσταντίνου θηλαθὴ τὴν ἀγαθὴν Ἐλένην.
 Ἰστὸ ζεύγος εὐχομαί κ' ἐγὼ ἐξ ὀλης τῆς ψυχῆς
 χαρὰν, ζῶην ἀκόματον καὶ γάμοσ εὐτυχεῖ.

Βασιλείου Χρὶ Σπερνάντου Κάνιστρον Ποιητικόν,
 συλλογὴ μὲ ἄλλους λόγους ποιημάτων λυρικῶν.
 Ἐυχαίθωμεν καὶ εἰς τοῦτον τὸν πατῶνα νεοσὸν
 νὰ λουοθῇ ὅτ' ἡ Κασταλιαν, ν' ἀναβῇ ὅτ' ἐν Παρνασσόν.

Ἄλλ' ἔμωσ ὁ Πρωθυπουργὸς ποσὸς δὲν ἀπαντῆ
 ὅτ' ἐν Σιμόπουλον ὁ Φασουλῆς κοντά,
 ὅτ' ἐπὶ τὸν κύριον Παχὺν κατόπιν ἐπιστρέφει
 καὶ τοῦ χαϊδεύει γελαστός τὴν ἀγαμὴν κοιλιά.

μὲ Χρῆμον μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μὴ χήρα δίχως ἀνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμη.